

EL BORINOT

Any III - Núm. 58

1 gener 1925

Subscripció:

Trimestre, 3'50

La corresp.^a a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

Aquest número ha passat per la censura militar.

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

BIBLIOTECA PARTICULAR
ESTANISLAU ROIG GINER
— BARCELONA —

PELLETERIA LA SIBERIA

Rambla de Catalunya, 15 :-: Corts Catalanes, 624

Magnífics models d'abrics de tota classe de Pells fines
i gran assortit de Renards, Exarps i tota mena de Confeccions

El millor present per a Cap d'any i Reis

Secció Econòmica

En aquesta SECCIÓ hi ha sempre un veritat assortit
d'articles de gran reclam, i un stock complet de pells
per a adornaments de vestits, a preus de fàbrica.

Garantim tots els articles que venem - Le seva qualitat no admet competència

Aquesta casa no exposa els seus últims models als aparadors.

Facilitem catàlegs a qui ho sol·liciti.

Catifes de pells. Models novíssims i variats

Visiteu el clàssic PESSEBRE de "La Siberia"

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

CARRER DE FERNANDO

- 24 i 26. Sastre, modisto i Camiseria-BAS I TARRIDA
» 33. Gavineria.-AMERICAN MACHINE.
» 34. Institut Musical.-Acadèmia Ardevol.

CARRER CORTS CALALANES

Núm. 614. Pelateria «LE RENARD».

CARRER CLARIS

Núm. 102. Blau Catalunya.-J. LOPEZ LLAUDER.

CARRER DE TALLERS

Núm. 72. CASIMIR VICENS.-Ceràmica i rajoles.

CARRER PRINCESA

N.º 49. BAR ALBAREDA

CARRER MUNTANER

N.º 65 Ribas i Ferrer. Bib. Regina Novels escullides

CARRER CONDE ASALTO

N.º 15. Mobles a plazos i comptat.-JOSEP MAESTI.

CARRER BOTERS

N.º 4 F. MONFALCÓN. Tapisos pintats i oleografies.

CARRER DEL CALL

- » 1. C. FONT. Mantons Manila i Mantellines.
» 9. Llaneria i Sederia.-CASA PUIG.
N.º 17. Sederia i Llaneries.-Trémols.
28, pral. J. COSTA.-Anlliguitats d'art.

CARRER DEL PI

- 2 i 4 Raspalleria Moderna - FERRÁN MAURI.
» 7. Vels i Mantos.-ANTIGA CASA SALA.
» 11. Articles de Pell.-J. SAUCH.
13, 2.º Sastre.-L. MIR.
» 14. Art. Fotogràfics.-S. COSTA.
» 14. Fca. Plisats.-BRUTAU I MOXO.

RAMBLA DE CATALUNYA

- » 15. Pelateria «La Siberia»-J. TICÓ.
» 20. Perruqueria.-J. MAYMO.
» 42. Bar.-LA PAGESA DE LA RAMBLA.

CARRER DE LA BOQUERIA

36 i 38. Camiseria.-RODRIGUEZ & FERRER.

CARRER CORRIBIA

Z.º 2 i 1.º Lligas i Tirants CATALONIA

CARRER VILA-VILÀ

Núm. 66 Palla i Anfals JOSEP CATALÀ

CARRER PORTAFERRISSA

Núm. 25. Camiseria An'oni de B. Carnellà

CARRER ARIBAU

Núm. 14. Bragers i enventjes PALAU els millors

CARRER AMPLE

N.º 29 i 31 Perruqueria ENRIC SORIGUE

Oficina de còpies

Casa Reñé

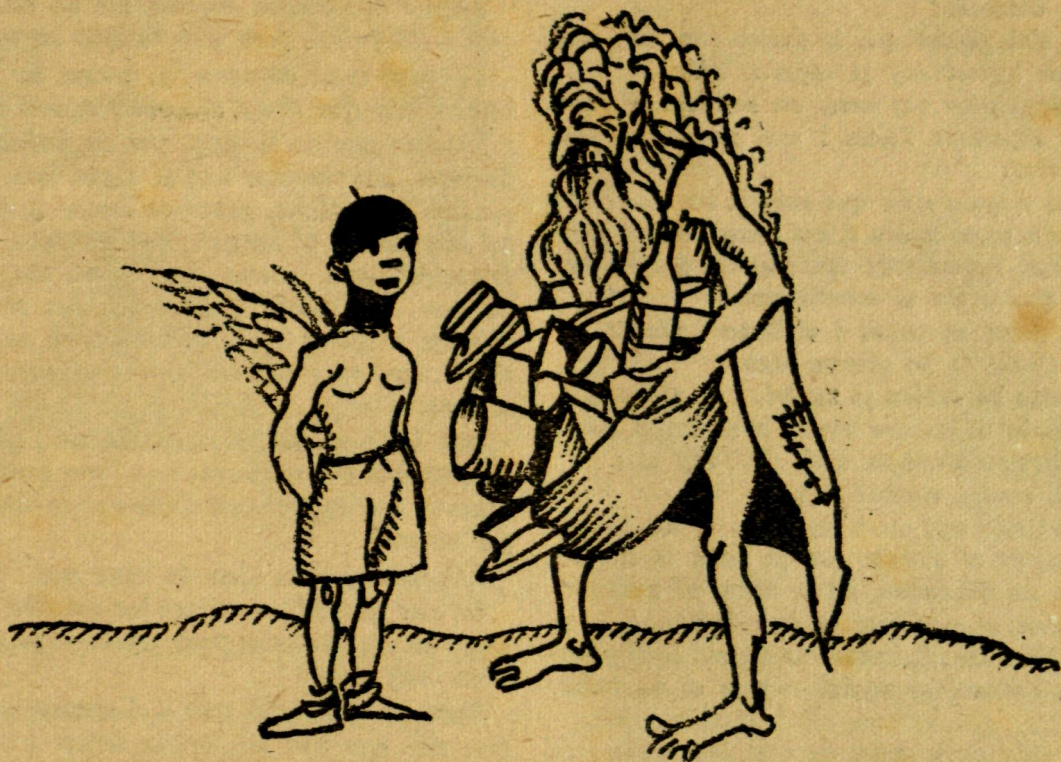
*Circulars
Treballs en català
Rapiditat, bon es-
ment i economia.*

Montsió, 18

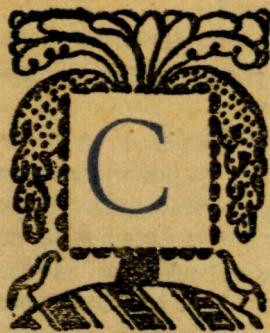
Telèfon 4525-A

BARCELONA

La CASA REÑÉ
desitja als seus
nombrosos clients
i distingits amics
un bon any.

ROSAT O VERMELL?

OMENÇA una altra vegada la roda. Any Nou solia nèixer segons deien, transparent, blanc-rosat, com una porcellana versallesca: feliços temps, aquells! Ara, enguany, es presenta vermell, morat, blau,—tot alhora,—de trompades. I presentant-se amb aquesta figura, encara hi ha tranquils que us gosen a dir: bon any! Es veu que la raça dels tranquils és una raça que no s'estronca mai: com els arrossaires.

Gireu la vista allà on volgueu. Per totes quatre, millor dit cinc parts del món les batusses estan a l'ordre del dia. Guerres, lluites, tractats, protocols, convenis; tot mots diferents que signifiquen allò mateix: patacades. Es barallen les tribus del Congo, i es barallen els ministres plenipotenciariis; es barallen les peixateres i es barallen els intel·lectuals; per celebrar la vinguda de l'any Nou, es barallen els futbolistes i els boxejadors. Es barallen els estadants de les cases amb els propietaris o llurs procuradors, amb els consumidors es barallen les subsistències. Qui no té un ull de vellut porta un nyanyo. I encara sort de la sort que a l'Ajuntament regna pau octaviana o biberoniana.

Què ens durà aquest any nou, com serà? Del primer antuvi no podem negar que ens decanta vers ell tota simpatia: la seva figura se'ns presenta arrodonida, perfecta i ben acabada, el seu nom fa de bon pronunciar i escriure: 1925. Els saberuts i entenimentats i experimentats, com si els sentís-sim que ens diuen: «no us fieu de les apariències!» Ja, però si una bella apariència pot enganyar-nos, preguntem: ¿què no és capaç de fer una mala fatxa? Mal que mal, doneu-nos cares belles, perfectes, obertes, nobles i franques, i no ens vingueu amb caps de carabassa, d'olles i tupins, que ja n'estem enfitats!

Companys: no serà prendre aires de profeta si diem que aquest any nou, l'eixerit 1925 ens portarà canvi de pel·lícula. Més bona o més dolenta, qui sap? Això són figues d'un altre paner. Espereu, i ho veureu. Nosaltres, per la nostra banda anem fent el borinot. Tenim ganes d'arribar als cinc mil subscriptors. Apretem una mica tots plegats. A veure!

Bon any i bona hora.

FLEURY.

L'ANY NOU

NO el demanaven tots? ¿No l'esperaven tots amb candeletes?

Doncs aquí el tenen, l'any nou.

Estan contents?

¿Què s'hi juguen que la major part dels que esperaven aquest any ja esperen l'altre?

Ara tinguin-ho per cert, en arribant a l'any que ve, esperaran l'altre i així ho aniran fent tota la vida.

No em vinguin a dir que això ja ho saben tots i que me'n porto xasco si em penso dir-los alguna novetat. Aquesta és una malícia pròpia dels lectors, que ja em té escarmentat.

Solen llegir un paper i el llancen dient:

Quin fàstic, ja ho sabíem això!

Si vostès ho sabien jo també, i en prova d'això ho escric abans que vostès m'ho hagin dit.

Bé; enraonem-nos-ho això de l'any nou.

Que hi creuen vostès? Jo no.

El fred que tinc quan em llevo el dia primer de gener, és el mateix que ja tenia la nit del trenta u de desembre, sense haver-se interromput, adobat, ni modificat en el més mínim.

Jo sentia a dir: Quin fred fa aquest any! i pensava ah badocs! si aquest any ja el va trobar fet!

Això dels anys nous, és com les modes; és lo vell que passa per torn. Des de l'anar nuet de pèl a pèl, fins a embolicar-se la calavera amb pells i teixits de tota mena i de tot color no hi ha res per inventar.

Mirin-se aquest any i què pensen trobar-hi de nou? No s'alarmin, que en sortiran catxifollats.

Hi trobaran allò de dilluns, dimarts, dimecres... Gener, febrer, març... Sant Tal i Sant Qual, tèmpera, canícula i tot allò altre que ja saben de cor.

Alguns hi trobaran dejunis que no estan marcats al calendari, però això tampoc no és nou.

Si tenen bona memòria, ja poden dir que saben tot allò que s'ha d'esdevenir aquest any.

Tindran por de la grip, por de bullanga, por de caure, por d'arribar tard a algun lloc; tindran cadarns i panallons, ganes de treure la rifa i totes les manies de sempre; per exemple, que les criatures siguin quietes, que baixin els lloguers de casa, que baixin el preu del tres per cent i que les senyores i els quinquillaires es persuadeixin que no tenen raó per encaparrar-se amb el luxe.

Ara facin-me el favor de dir-me ¿què n'han tret, d'haver-se encaparrat tant l'any passat per a aquest i què en treurien d'amoïnar-se aquest any pel vinent?

Són vuits i nous això de l'any nou.

Es clar que moltes noietales les vestiran de llarg i tindran gran alegria; però ¿quantes no se'n vestiren l'any passat?

Sentiran a dir allò que el Carnaval ja no val res; allò que han abaixat la farina i han apujat el pa; allò que hi ha un predicador molt bo; allò que a la caiguda de la fulla petaran molts xacrosos i vaja! no ens cansem més; veuran, sentiran i desitjaran el de sempre i no escarmen-taran de res.

Vegin, doncs, per on s'agafaria aquest any si tractés de passar per nou.

Si, verbí gràcia, al cap de dotze mesos ens trobéssim que ningú s'havia tirat dalt a baix del balcó, o que la gent no es casés ni s'enviadés ni es fes moneda falsa, ni es morís cap metge... encara vaja!

Mes ca! res d'això. La bola del món donarà les voltes com sempre.

¿Què n'hi haurà de minyons que després d'haver fet els primers versos somnaran que són lord Byron!

¿Què n'hi hauran de nois anant per casa vestits de generals, i de generals que sortiran pel món semblant nois!

De tant en tant correrà allò que està a punt d'armar-se la grossa.

Els vells del siti de Girona, amb tota aquella formalitat que els caracteritza seguiran endevi-

EL MAL GENIT DE VEGADES S'HO CONEIX

—Bé, vaja, avui per ésser Cap d'Any, no vull enfadar-me.

COM L'ANELL AL DIT. — Bon any!

nant que en tot rebullici hi ha amagada la mà de l'anglès.

S'hi repetiran aquelles coses de:

—Mare de Déu, com passa el temps!

—Ai Senyor, sembla que era ahir que va entrar Carnestoltes i demà passat fem cendra!

—Però, que no se'n pot avenir? ¡D'avui en vuit Tots Sants!

Tot això ja em sembla que ho sento a dir, de la mateixa manera que ho estem sentint tota la vida.

Suposin que es mori algun rei. I bé? L'any passat se'n va morir un altre.

Suposin que hi hagi algun aiguat: ¿Que no es recorden del diluvi?

I en tenint coneixement que un ha quebrat de mala fe i que una fulana ha fugit del domicili conjugal, no diguin: tal dia farà un any; perquè de totes aquestes petiteses, no un any sinó molts se n'han complert.

Es predicarà molt contra la corrupció i els vicis, i molts cavallers condecorats amb grans creus, s'escandalitzaran tot sovint de les vanitats mundanes.

Els rics exclamaran a cada punt:

¡Ai, ditxosos els jornalers que viuen amb pòc, sense ambicions i necessitats i passen la nit en un son!

Mes per això no s'alarmin: no hi haurà cap ric que llenci els diners al mar i se'n vagi a buscar feina de manobra o de fogainer.

Els pobres pensaran que els rics tenen tots els diners, tota la salut, i totes les satisfaccions que necessiten, i no tindran ulls per veure allò que ambicionen, i les ferides que duen amagades.

Es a dir, que tots seguirem portant la llufa tot

l'any sense adonar-nos-en i ens riurem de les velles que la portin visible una sola volta.

No tinguin por que en una sola taula es trobin reunits el menjar suculent del ric i l'agraït ventrell del pobre.

Ara i des del començament del món, on hi hagi bons talls faltarà bona gana; on sobri la fam faltaran tallades.

Tots els que tinguin la posició ben assegurada, opinaran de bona fe que l'organització social no pot ésser millor.

I tots aquells que vagin estrets de butxaca i no vegin bé els medis d'estar prompte acomodats jugaran a qualsevol hora que això va mal, que la cosa no marxa i que un estat així no pot durar.

L'opinió dels vells respecte als joves serà la següent: "Són uns tabalots, no toquen pilota, els manca l'experiència; pobres d'ells quan nosaltres faldem en aquest món."

Els joves diran que els vells es pensen que tot hauria d'anar com en el temps del barret de gresol: que els manca entusiasme, que són egoistes i que estariem frescos si tot ho haguessin de guiar ells.

No siguem més pesats perquè al capdavant no sortiríem mai de la mateixa tonada i això ja sembla la cançó enfadosa.

Resumint:

Any nou, són dotze mesos de coses velles, iguals, idèntiques a les que ja s'han esdevingut.

Sobre això poden fer posta.

Jo per no quedar-me aquesta vegada sense proves del que he dit, m'espero fins a l'any que vé, encara que solament sigui per a preguntar-los:

—Es cert o no és cert allò que els deia?

X.

CAP D'ANY

—Tant de menjar, Martinet, et farà mal.
—No pas avui. Avui, cap dany.

L'Aquàrium del Xipreret

V

LA CARPA

Hus aquí un peix la mar d'eixerit i que fa treure la son i molta dels pescadors. Que ho diguin els de l'Estany de Banyoles, que han cada alegria i cada sust!...

Es un animalet que es cria i s'aclimata per tot arreu, mentre no li manqui vianda; encara és més golafre que el barb, i moltes d'elles es moren de no poder pair la fartanera, i com que són refractàries a prendre la magnèsia i l'oli de ricí, no hi ha manera de purgar-les, ni prometent-los el lloro i el moro.

En tinc una del Rin, que m'ha fet passar les set calces d'amargura; neda, s'afarta, dorm i respira en alemany, i com que no en sé, no puc treure l'entrellat de res; jo prou m'hi fixo, però allò d'aquell llenguatge que per cada vuit consonants té una vocal, em té fregit.

He probat moltes vegades de deixar-ho córrer, però el meu instint de tafaeria, pot més que jo, i així que ho he deixat per haver perdut la paciència, he tornat a fixar-m'hi i estudiar en les seves maneres de fer, i... res, sempre l'alemany pel mig.

La color de la carpa és segons l'edat i el lloc on fan la viu viu; les velles, també com nosaltres es tornen calbes, vull dir que els cauen les escates, i esdevenen blanques com aquells als quals, nets de butxaca, els presenten una factura al cobrament.

Ponen els ous en els llocs coberts d'herbes, i trien els llocs on les aigües són quietes.

Es nodreixen d'insectes; deixen de banda els

paràsits, perquè aquests puguin fer la guitza als de la T. S. F., i es mengen els ous dels altres peixos; hom no ha pogut esbrinar, però, si els cuinen guiant-se amb la "Cuina Catalana", o amb "La Teca".

Es un peix de molta força i astúcia. Cal anar amb compte a pescar-ne.

Quan l'hàgiu pescada en un lloc fangós, li feu beure de seguida uns vint-i-cinc centilitres de vinagre, perquè neteja els budells, i la carn guanya molt.

Després de pescades, si les voleu servir dies, les posareu damunt un jaç de fulles d'escarola tendres i fresques de boca terrosa, i si pot ésser mirant al cel, millor, i també els posareu un bon tros de patata pelada a la boca, que els la faci tenir ben oberta, car amb la boca oberta respiren molt millor.

A.

COMPTE AMB LES CRIATURES!

—Ja m'agradaria de fer pessebre, però el voldria a la Plaça de Catalunya.

Es un peix que amb la seva astúcia es surt de tot arreu, de manera que quan ella va de viatge, bo i portant el maletí a una aleta, si troba una represa, un encanyissat o qualsevulga trampa per caçar-la o barrar-li el pas, puja tot xino xano al damunt de l'aigua, ajunta el cap a la cúa fent com una pilota, dóna una embranzida,—en termes futbolístics una xutada,— i passa o estrompassa l'obstacle.

Aquesta astúcia es coneguda per *El salt de la Carpa*, i, caríssims meus, quan sentiu a dir que un individu es dedica a fer aquell salt, doneu-li fil, bon vent i barca nova que, com més lluny el veureu, més tranquils restareu.

PROVEINT DE REIS

—I com coneixeré que són legítimes aquestes perles?

—Pel preu que l'hi demanaré!

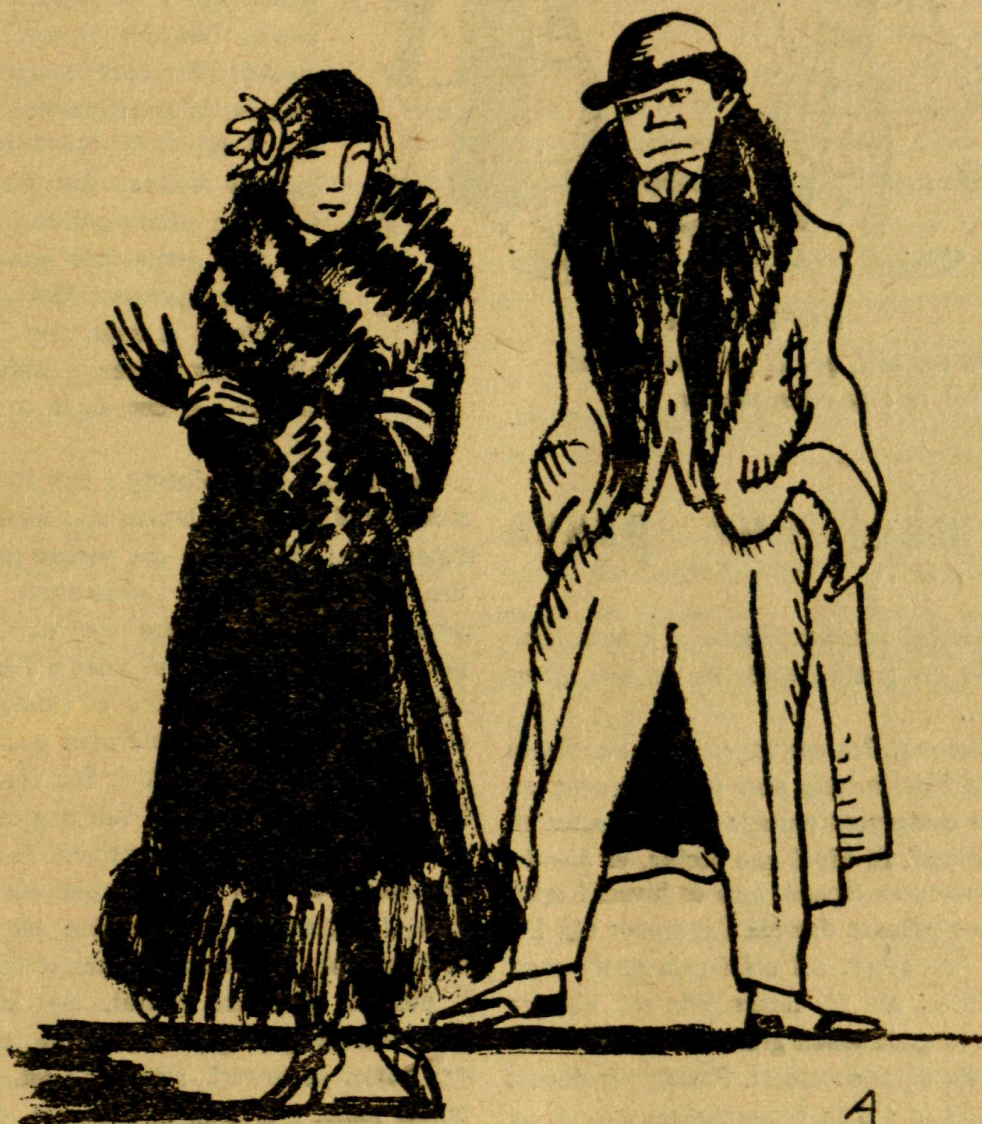
ANY NOU, VIDA EN BUEN USO

El judici de l'any
que comença, no puc—sense greu dany
de ma important persona—
fer-lo i dir cosa bona.
Perquè ja és ben sabut,
que tothom qui gemega ja ha rebut:
i els savis astrològics,
que anunciem els fets lògics
que tenen de passar,
estem en mans de l'ira popular.
Si has dit que farà sol,
plou tot l'any, i ja et tracten de mussol.
Si has dit que nevarà,
el sol els fa cremà.
Si anuncies tempestes,
els comitès de festes
vénen a protestar

perquè el negoci els vols fer fracassar.
I no anunciïs pas
un eclipsi de sol, perquè rebràs
més d'un pinyac dels vius,
que al sol que més escalfa fan sos nius.
Si et marca terratrèmol l'aparell
no en parlis, car rebries al clatell;
perquè alguns arquitectes
veurien en perill els seus projectes.
I en fi sols m'atreveixo
(i ja per endavant dels cops em queixo)
a dir que l'esperança ferma tinc
que el segle que patim, farà bondat;
car entra als vint-i-cinc:
és ja major d'edat!

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

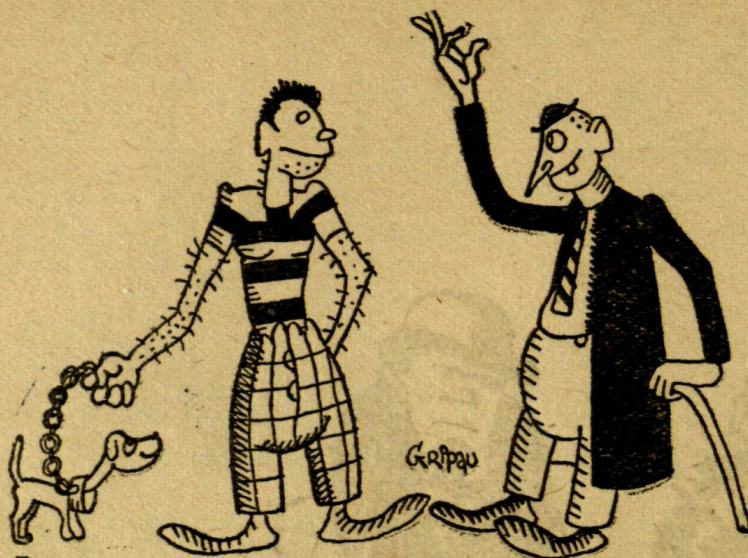
RAU RAU

ANY NOU...

Marit:—*Per què tantes presses, i tanta insistència? On hem d'anar?*

Muller:—*A comprar una pell.*

L'OPTIMISTA

—On vas així, que et pellaràs de fred!
—Això rai: ja m'escalfaran.

El símbol que passa

ES un símbol immens. Símbol d'hivern. Símbol de les grans festes, de les més grans de tot l'any...

I no és, per cert, les castanyeres, ni les mones de la Pasqua Florida, que això són més aviat alegories; una castanyera pintada és igual a un hivern també pintat. El fanal que oscil·la, el *biombo* de sac, la castanyera tapada, això és hivern! Igual que les mones posades darrera l'aparador són l'alegria de la primavera, del sol i dels vents nous. El símbol aquest són els loters, ells són els que en una certa tongada tenen grans masses dintre el puny, pendents de la seva sort. Passar per davant una Administració o d'un cec ambulant i fer-te un salt el cor és una cosa tan simultània com l'emissió i recepció d'una *onda* radiotelefònica. Un cec un d'aquells cecs de veu d'aiguardent, d'aquells de la xapa numerada, de les ulleres fumades, i de garrot (garrot de cec) d'aquells que els altres temps toquen la guitarra pel Moll o per la Rambla i que ara deixen l'ofici i es posen a fer d'angelets de la sort, són un símbol gran, un símbol que passa, símbol d'hivern, de Nadal, de Cap d'any, de Reis...

Ara adquireix un relleu insospitat. Quan un seu parroquià li passa pel costat li engega una lletania de benediccions i promences.

Com més passa el temps, més enguniós és mirat el símbol. I ell darrera les ulleres fumades, us

pressent les mirades, i si no en dugués potser se li podria veure una guspira estranya. No se sap com, potser per instint; però tothom el va a veure cada dia. Tranquilet i repassant-se els bigotis s'està amunt i avall exhibint-se i esperant el dia. I el dia, com tot, també ve. I oh! sort. El cec de les ulleres fumades ha tret! I ha tret la grossa! Els seus compradors li han promès, imaginativament, propines, tabac, i fins i tot un homenatge i un ball de societat. Un grapat de ciutadans han encarregat uns tecs luculians. Un altre grapat han projectat un viatge a Montserrat i Mallorca. Altres ja han llogat el xalet per l'istiu... i tots alhora improvisen i canten una oda a la sort i al cec de la sort i a la sort del cec.

Tots alhora han coincidit i tots alhora han anat a buscar el cec, l'han buscat una estona i encara no l'han trobat. No en fan cas perquè pensen que ho deu estar celebrant. I mentrestant van trobant amics i tots van quedant convidats, pels tecs o pels viatges o per anar al xalet a l'estiu uns dies. Han tornat a cercar el cec, el símbol, i ha donat el mateix resultat d'abans sinó que ara ja s'ho han pres una mica més fort. Són les deu tocadetes, i tenen d'anar a sopar. Hi van mig capficats encara que el seu fons és immensament alegre. Esperen enguniosos el diari de demà que els certificarà la nova, la immensa nova, la que els treurà de la misèria, i els deixarà com nous, el diari de demà! li posaran un marc d'aurat, que senten de no haver encarregat aquella tarda! oh, diari de demà que potser ja portarà, retratats i tot, tots els afortunats junts, i al mig, al bell mig, d'alt d'un tumol de mil colors el cec de la xapa i de les ulleres amb els braços oberts, d'àngel tutelar, amparant a tothom... el seu salvador.

I mentrestant el cec acompanyat del seu llitxer va traspasant pobles i ciutats i fronteres còmodament ajegut en un esplèndid "sleeping" d'"expres", en una mà un formidable cigar dels de "Vuelta Abajo" i en l'altra el flamant enter vint mil i tants que s'ha vist favoregut amb la grossa...

UAB FERGUS
Biblioteca de Comunicació
Biblioteca General

CONVERSES DE CAFÈ

En cap poble no pòt faltar el seu cafè de menestrals, ni en cap cafè de menestrals no pot faltar la seva pastera, ni la taula de parlamentaris d'ocasió.

Anar a un poble veí i no visitar el cafè dels menestrals, que és el club dels senyors Esteves, és no sortir de casa.

L'altre dia em trobava en un d'aquests pobles provincians del Pireneu i en entrar al cafè em trobo davant per davant de la clàssica taula d'ases, i la rodona de la intel·lectualitat. Amb el meu instint de curiositat, m'apropro a aquesta per recollir el més insignificant detall d'aquell parlament de savis de carreró.

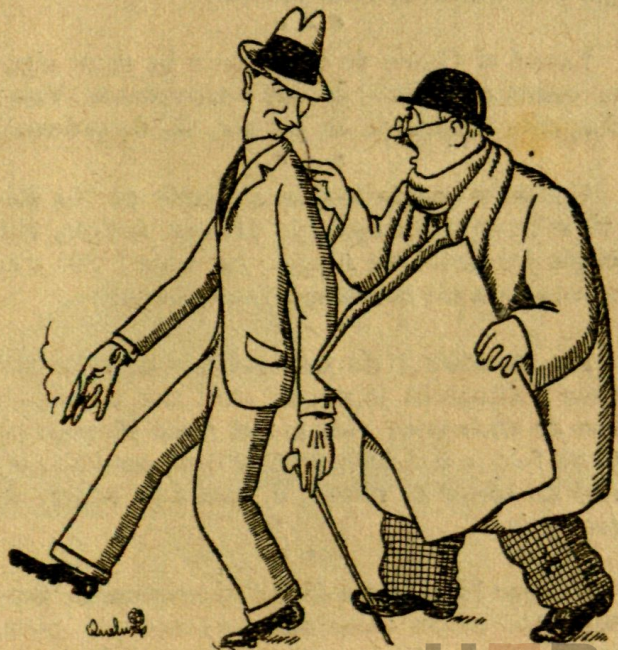
La conversa es debatia sobre els problemes d'un tal Estevet (cal fer esment que allà tots són Esteves, Estevets i Estevots) que, segons referències, és l'escombriaire que porta la veu cantant de l'Ogra del molí.

Un senyor Pelut pren la paraula; tothom amb un silenci de mort tenia l'orella quieta escoltant les atzagaïades del senyor de la barba.—I troba vostè que la partió de mercat aportarà benefici?—Un senyor Esteve: indubtablement; al menys hom evitarà que occorrin desgràcies.—I de trepitjar tants tronxos de col.—I creu vostè que les "bures" establades per ci per llà no poden tirar cosses?—Ep, mestre! que va per nosaltres? respon un diplomàtic que juga a l'ase.—No home, no, parlem dels rucs del poble.—Ah! fa aquell, satisfet.—Un Estevet diu: El meu concepte tradicional està a deixar les coses en el seu lloc.—Estàs completament equivocat, respon l'Estevot, el corral és més gran, la gent hi és més repartida, i fan més cigalons, menjem més pa, i bramen més fort.—Burro! (diu un que fa aquest joc, i guanya). Així està molt bé; però, i el fangueig que hom deixa créixer?—Què farien els llimpies?—Ara rai, que faran rentadores!—Bon plan per rentar les calces del senyor Esteve.—Qui vol cinc duros?—On és aquest generós!—A la pastera.—Bon camí per tirar gallina a l'olla!—Al pas que anem...—No us planyeu, que els mercats cada dia en són més plens.—Estevot: és que som a la temporada que es despenen. Per això hi ha pocs ous.—Pocs i cars.—Que diguin el que vulguin, el tipus ideal és el senyor de la mitja cana.—D'un Esteve a un Estevot, tant

li fa.—Unes cafeteres així són els tipus ideals pels maniquís d'abrics i barrets tous de temporada.—Amb un bastonet per ciri, quins cromos, eh?—L'enhorabona, Estevot, sé que t'han fet del consell del casino.—Gràcies, ja veureu si n'hi faré de reformes; de primer, començaré per treure les copes de cafè, i faré posar-hi *tasas*; després el cine...—I després, riu avall!—Ja et farem una altre cançó, amb lletra i música del mestre esgarapat.—Ja cal que hi poseu el Galàpat.—Fins el panxut d'en Caixa, té d'anar-hi.—Quan sigui feta, farem un concert de gala, alternant amb els *Gavilanes*.—I que tenim de convidar-hi tots els Joanets, Esteves, Estevets i Estevots.—Quin embotiment!—Estevet: que ho dius per mi?—Per tota la confraria.—Es que ja m'he fet fer un vestit de vellut tallat més ample.—Bé prou que el rumbeges.—M'és un xic estret de roba.—Es la panxa.—Quin fetge!—El mal és que amb el fred que fa no podem fer foc.—A què és degut?—En mitja cana, home, en mitja cana! que té una quimera tan gran a les cendres, que encara no veu *calm*, és posa fet una fera.—Es que quan porta socarrim, la dona l'esgarropa.—L'embalsamarem.—Que veniu fins a cà la maca?

Surt la sàvia intel·lectualitat; deixen en pau la tauca de l'ase, que amb la conversa i el joc, tots han quedat "bursos" i amb la butxaca buida. No havent-hi res més que m'interessés, pago la consumació, i els dic; fins a un altre dia, companys.

TOMÁS BOIX

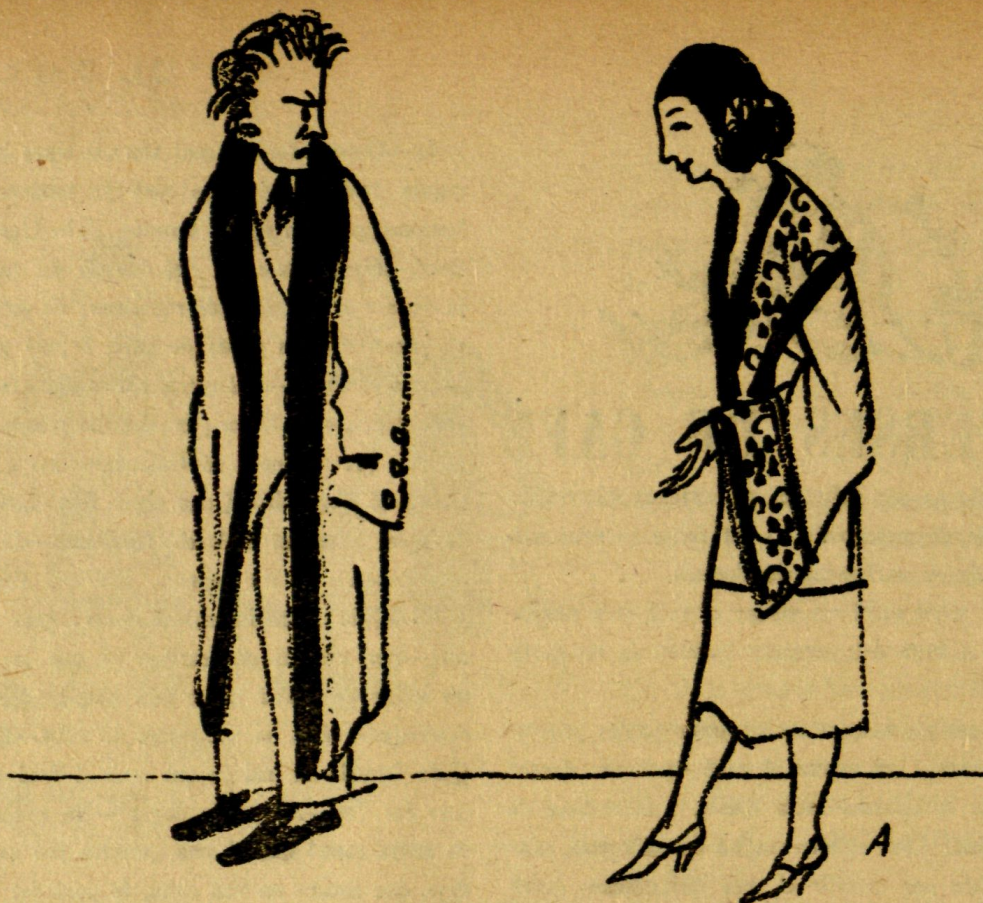

ANY NOU...

—Saps què diu el diari?

—Sí: ja fa molt de temps que diu que anem tan bé; per això ja no em cal llegir-lo.

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

SCHOPENHAUER

—Diu... no sé si és Schopenhauer, que les dones lletges són les mullers més excel·lents.
—Vols dir que sóc lletja?
—No; al revés.

SETS I VUIT

Ja ho saben: Melquíades Alvarez ha tret 50.000 duros de la grossa. I encara que ens vinguin dient que s'ha acabat la vella política!

També el Comte de Romanones ha sucut alguna coseta de la Rifa: set mil i tants drets. Vaja: d'aquesta manera ja en pot fer, ja, de préstecs!

Una altra vegada tornem a recollir de "La Revista", d'un article signat J. Llorens Artigas, alts elogis pel també alt Aragay. Ho veieu? Són d'aquesta fusta els homes que fan el borinot.

Als incrèduls i als burletes que es reien del Gran Metropolità ja no els resta lloc de refugi, han de declarar-se vençuts: el Gran Metropolità és un fet; ja està inaugurat, ja corre-naturalment, això de córrer és relatiu, o, com deia aquell, és correlatiu.

Diu que l'Estat ha cedit a l'Ajuntament de Barcelona no sabem quina mena d'aventatjes, drets, immobles, o edificis, construccions, i Déu sap quantes coses més, del ferrocarril de Sarrià.

I hi ha gent que es mostra satisfeta, i pensa: —Oh! que és gran, que serà gran Barcelona!

Som a les darreries de l'any. Temps de balanços. Hom fa tota mena de balanços; però encara en resten per fer, i dels més interessants. Ja el farem, què diable!

Cada dia ens anem atansant amb més emoció al moment solemne i sospirat de començar les obres d'urbanització de la Plaça de Catalunya. En especial manera sospiren els qui directament o indirecta en són *nebots*. Ja és sabut que les tietes són molt estimades; sobretot quan poden deixar fortunes.

La veritat és que som en un temps que hi ha molts draps bruts. Però també hi ha qui té un bé de Déu de domassos florits que enamora. Si no, que ho digui aquest senyor Jaume Agelet i Garriga, que acaba de fer un llibre de versos molt escaient, que es diu "Domassos al sol". Ja ho veieu si els té nets, que fins els posa de cara al sol, sense por. Així ens agrada!

PER T. S. F. (Nauen-Igualada)

D. Emilio i els de l'Ateneu s'han empipat per allò de dos aparells i molts paràsits. Mal fet; envelliran poc.

En canvi sabem de bona tinta que els del Registre de la Propietat s'ho agafaren de broma, allò de les taules i cadires, i amb esperança que algú en regalaria de noves.

I gràcies a la barrila d'El Borinot, de la *noche a la mañana*, reberen en dita oficina 5 cadires que, encara que no noves, són ben escaients. Així està bé!

L'ORDINARI

(MONDLEG)

DONCS sí, senyors, si no el coneixien aquí tenen l'ordinari d'aquesta població. Em dic Isidre, per servir-los. Ei! mediantibus illis; vull dir *cuantal* que em paguin els recadets.

No sé perquè m'han de dir ordinari.

Potser em diuen ordinari per a rebaixar-me; però ho diguin pel què vulguin, el que es jo no he estat, ni sóc, ni seré mai ordinari, mentre se'm conservi la closca en bon estat. M'ho poden dir; però ser-ho mai. I si no a veure si algú m'ha vist mai taula-dejar per les tavernes i tirar mai cap *paterno* d'aquells que fan tremolar la terra, i al mateix temps fan fer unes grans rialles als que es rosteixen a les calderes del Pere Botero. De la meva boca no en surt mai cap paraula ordinària: a veure doncs, perquè m'han de dir ordinari. A pesar de no ser ordinari, tampoc sóc senyor; vull dir, que no sóc d'aquella mena d'ordinaris que són tan senyors, que si han de dur un *recado* un xic lluny ja no l'hi volen portar. No, senyor; no sóc senyor; jo vaig a tot arreu on em demanen mentre el carro no hagi d'anar en orris, i no m'hi vulguin fer anar quasi de franc.

D'obligat ne sóc molt, i de treballador no en trobaran un altre. Aquests de la *güelga* no més volen treballar vuit hores, i jo estaria ben content si només n'hagués de treballar el doble, això és, setze. Ja veuen si em poso a la raó.

Abans de les quatre del matí ja em toca diana, sense necessitat de trompeta, un ruc que no més ha pogut aprendre la *a*.

Allavors treu-te la son de les orelles, Isidre, posa't les calces, l'ermilla i les espadenyes, i cap a córrer el poble falta gent. La sort que la dona no se me les posa mai les calces; sinó en lloc de passar la visita pel poble amb el matxo, l'hauria de passar amb el ruquet.... i espadenyes.

L'ofici d'ordinari és molt distret; i el més bonic és que un ha de fer el cap molt viu per no distreure's; perquè si algun cop té una distracció, és a dir, que em distregui d'algun *recado*, que convingui !ai la mare! n'hi ha que es cremen més que els encenalls posats al foc.

Per portar a Barcelona, l'un m'encarrega un cistellet de fruita, l'altre un de raïms, un cantí d'oli, mig barralonet de vi, un parell de pollastres, trastos, roba per mudar-se els fills de la població que estan a Barcelona; i en temps de la matança dels

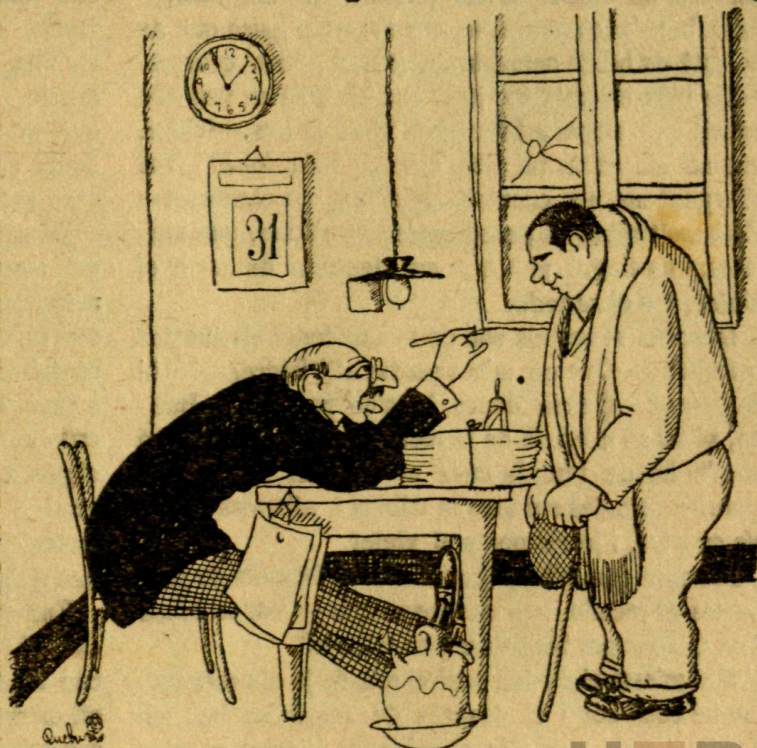
tocinos, salsitxes, llard, botifarres trossos de cansalada i tiva Quim! Altres em duen coixineres de mongetes renegades, dic rênegues, l'altre una ampolla espartada de vi blanc, és a dir, tot el que els passa per la barretina.

I tots m'encarreguen que tingui molt *cuidado* a què tot arribi ben bé a Barcelona; però jo penso entre mi: Tant *cuidado* tinguessin alguns a què m'arribessin ben bé a la butxaca els *cuartos* dels *recados*; que algunes vegades no saben trobar mai el camí.

De Barcelona, en porto tants de *recados* i *recadets*! que aviat m'hauré de fer una llibreta amb una raima de paper, perquè allà m'hi haig d'apuntar el *recado* i els diners que em donen per comprar el que m'encomanen, i allà on ho haig de portar, si és un *recado* de fora a dins; perquè de direcció escrita quasi ningú en fa cap; ja ho veig, ¡la tinta va tan cara!

Alguns de vegades, me vénen i em diuen: Mira Isidre, porta'm tal cosa, que després ja et pagaré el que val, junt amb el *recado*. Al principi em van escarmentar alguns, no pagant-me ni el que em feien portar, es a dir, el que bestreia, ni el *recado*. Ara quan m'ho diuen, per una orella m'entra i per l'altra em surt.

Me ve ara algú i em diu: Isidre, que no em portaràs tal cosa, que després ja t'ho pagaré? jo responc; *Bueno*: però dic entre mi el que deia un que anava a fira i li encarregaven xiulets sense donar-li cap

—Cómo se llama usted?

—Martirià Rufas.

—Natural?

—De Calaf.

—Ah! ruso... bolchevique, eh?

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

QUINA ESTRENA!

—Mentre vostè era a fora, ha vingut un individu molt enfutismat, que diu que li vol fer un cap nou...

—I tú ¿què li has dit?

—Que vostè fóra aquí d'aquí a pocs minuts.

cuarto:—Si no vénen els dos cuartos no xiularàs pas.—Isidre, que no em portaràs aixó altre, que després ho trobarem tot plegat? Jo contesto:—Està bé;—però entre mi penso:—No gaire que no ho està de bé de demanar encàrrecs sense cuartos.—De baix en baix dic jo el que els deia en veu alta aquell que anava a fira:—No xiularàs pas.—Isidre, que no em duràs tal altra cosa de Barcelona?—Tot allargant-me els cuartos. Jo li faig de contesta:—Està molt rebé;—i penso entre mi:—Tu si, que xiularàs; i no tingui por que em descuidi de dur-li el xiulet, dic el *recado*.

Després vénen els que no m'han donat els cuartos pel xiulet:—Que no m'has portat allò Isidre?—No hi he pensat.—Demà, doncs, ja m'ho portaràs.—Bueno, si no se m'en và de la memòria.—Tornen; però no n'hi ha de fets; la cosa no ve. Al cap d'unes quantes vegades entenen la cúbica i allavors ragen els cuartos, i jo els porto el xiulet.

I encara que m'ho paguessin tots, després de portar-los el recado, que es pensen que jo tinc la bossa d'en Girona per bestreure per tothom?

Mal m'està el dir-ho, però el que és jo els serveixo tan bé com sé; i si després de servir-los bé, em quedava amb una pila de ròssecs d'unes quantes pessetes o duros, me sembla ¡ei! a mi m'ho sembla, que no filarfem pas gaire bé. Tal vegada alguns s'havien proposat fer-me anar al cel, abans d'hora i a mi m'agrada que totes les coses vinguin per sa soó, i no fer madurar la fruita per força. No vull

anar-me'n al cel, sinó quan sigui hora: en vida que hi vagi qui vulgui, que no vull tenir tanta *ditxa*.

A pesar de què cada dia al matí faig la *passa-calle* pel poble, almenys a l'estiu, com que jo visc una mica apartat de la població, tinc una casa al centre de l'ex-vila, que em prenen els recados, si és que no volen esperar la visita de l'ordinari amb o petita; i allà veuran com m'hi assec, a vegades tot satisfet, el mateix que si fos a casa el sogre.

Els parroquians poden deixar els recados en aquesta casa, o bé donar-me'ls al vespre, quan me'n vaig a *retiro*, o al dematí quan faig la *pas-sada*; perquè han de saber

que encara que no sigui passarell, ni rossinyol, també faig les meves passades; i n'hi ha alguns que quan senten el cant... del *recado*, els fa tan fàstic, que no el voldrien sentir més; i si jo no els feia cap més refilet, no crec que se'n recordessin, i fins n'hi ha alguns, encara que pocs, que ni fins els refilets hi valen. Res, compto que deuen ser durs de orella: ni la d'una espardenya crec que sigui tan dura.

Doncs bé; el diumenge és festa i vull fer tota la que pugui; així és que, al vespre vaig a buscar els recados a la casa on els deixen, i perquè no em sentin i no m'amoïnin pel carrer, ja no poso els cascabels al matxo. D'aquí ve que quan me'n vaig a casa amb el carro, de vegades sento uns grans crits de: ¡Isidre! ¡Isidre! ¡Isidre! i algun fins em fa algun xiulet i tot; però jo serio, cap amunt falta gent, i els xiulets per l'una orella m'entren i em surten per l'altra, i penso entre mi: ja pots xiular, que si l'ase no vol beure; i vinga fer el paper de boig.

Em vénen l'endemà i em diuen: Home, Isidre ahir et vaig cridar una pila de vegades i tu ferm, cap amunt i fora.—Home, sí que ho sento, li dic; i ell es creu ben bé que jo ho sento, és a dir, que em sap greu; sense adonar-se que amb un llenguatge ben clar li dic que ja ho sento, quan me criden; però faig el Simon de l'Ombra.

L'apaga llums del Llobregat.

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser

Pa de luxe
RAMBLA DE CANALETES 9111.
TELÈFON A 2766.
CARRER DE MALLORCA 507 i 509:
TELÈFON. G. 2.

BARCELONA

Per Cap d'Any i pels Sants Reis
els obsequis que més plauen
són els dolços i pastels
de cà l'Esteve Riera.

LLET CONDENSADA
EL PAGÈS

Proveu el cafè amb llet "El Pagès"

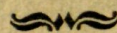
Reis, aquí!

JOSEP ROCA

(Casa fundada per R. ROCA)

Solingen - París - Barcelona

**Navalles i Màquines
d'afeitar assegurades
Ganiveteria :- Tocador**

**Taller d'esmlar tota mena d'eines
Plaça del Pi, 3**

RAMON SUNYER
JOIER

Corts Catalanes, 643 — BARCELONA Telèf. 813-S. P.

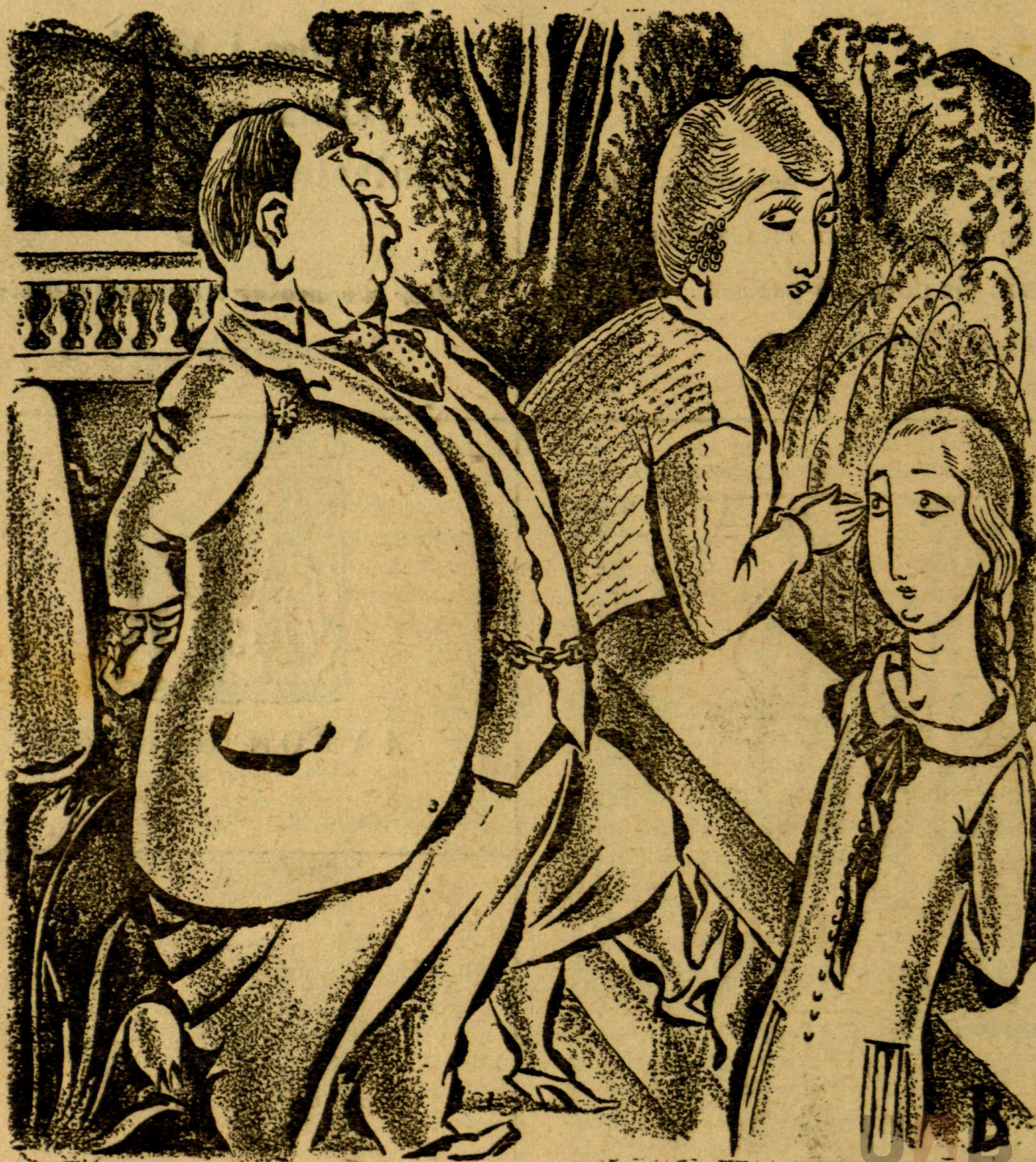
Establiments MARAGALL
Passeig de Gràcia, 95 — BARCELONA

Any III-Núm. 58
1 gener 1925
Subscripció:
Trimestre, 3'50

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR
20 cms.

La corresp.^a a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

A LA TORRE

- Manuel: hauríem de tenir telèfon.
—Ara sí, veus? El farem posar sense fils; sempre deurà ésser més barat.